

★★★★★
MEZINÁRODNÍ
BESTSELLER



ČTVRTÁ OPICE

J. D. BARKER

ČTVRTÁ OPICE

J. D. BARKER



2018

Copyright © 2017 by J. D. Barker
Translation © 2018 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FOURTH MONKEY,
vydaného nakladatelstvím Houghton Mifflin Harcourt, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN 978-80-7498-287-3

Pro matku

Čtěte dál. Potřebuji, abyste pochopil, co jsem udělal.

– DENÍK

1

Porter

Den první • 6:14

Už zase, další otravné cinknutí.

Vždyť jsem vypnul zvonění, tak proč mi pípají esemesky? Proč to vůbec pípá?

Apple šel po smrti Steva Jobse do kytok.

Sam Porter se převalil na pravý bok a rukou naslepo zašmátral na nočním stolku po telefonu.

Shodil budík, který dopadl na zem s typickým laciným prasknutím, jakého byla schopna jen čínská elektronika.

„Do pytle.“

Když prsty konečně nahmatal mobil, vytrhl ho z nabíječky a zamžoural na malý zářící displej.

ZAVOLEJ MI – AKUTNÍ STAV

Esesmeska od Nashe.

Porter se otočil na manželčinu stranu postele. Byla prázdná a ležel na ní vzkaz...

Šla jsem pro mléko, hned jsem zpátky.

*Pusu,
Heather*

Zavrčel a znovu se podíval na telefon.

6:15

A to se těšil na klidné ráno.

Porter se posadil a svému partnerovi zavolal. Nash hovor přijal hned po druhém zazvonění.

„Same?“

„Čau, Nashi.“

Muž na druhé straně linky na chvíli zmlkl. „Promiň, Portere. Uvažoval jsem, jestli ti mám zavolat. Nejmíň desetkrát jsem našel tvoje číslo, ale ani jednou jsem to nakonec nezmáčkł. Pak jsem se rozhodł, že ti radši napíšu. Abys měl možnost mě ignorovat, chápeš?“

„To je v pohodě, Nashi. O co jde?“

Další odmlka. „Asi bude nejlepší, když se přijedeš podívat sám.“

„Podívat na co?“

„Máme tu nehodu.“

Porter si promnul spánek. „Nehodu? Jsme oddělení vražd. Proč bychom měli řešit nějakou nehodu?“

„V tomhle mi prostě věř. To fakt musíš vidět,“ opakoval Nash. Z jeho hlasu šlo poznat, jak má nervy na pochodu.

Porter si povzdechl. „Tak kde?“

„Kousek od Hyde Parku, na Padesáté páté. Teď jsem ti poslal adresu esemeskou.“

Vzápětí Porterovi telefon hlasitě cinknul přímo do ucha, až ho prudce odtáhl.

Zatracený iPhone.

Podíval se na displej, uviděl adresu a pak se vrátil k hovoru.

„Jsem schopen tam být do půl hodiny. Stačí?“

„Jasně,“ odpověděl Nash. „Nevypadá to, že bychom se od sud dostali nějak brzo.“

Porter zavěsil a spustil nohy z postele. Přitom vnímal všechno praskání a vrzání, kterým se jeho dvaapadesátileté tělo snažilo proti takovým pohybům protestovat.

Slunce už se vydalo po obloze vzhůru a mezi zataženými žaluziemi do ložnice nakukovalo světlo. Bylo zvláštní, jak mu byt bez Heather připadal tichý a pochmurný.

Šla jsem pro mléko.

Z masivní dřevěné podlahy na něj mrkal budík, na jehož popraskaném displeji svítilo cosi, co už nepřipomínalo žádné číslo.

To bude zase den.

Poslední dobou jich je nějak moc.

O deset minut později vyšel Porter z bytu oblečený do nejlepších nedělních šatů – zmačkaného modrého obleku, který před dobrými deseti lety koupil ve slevě v řetězci s pánskou módou značky Men's Wearhouse. Následně zamířil po schodech o čtyři patra níž do těsné vstupní chodby domu, kde bydlel. Zastavil se u schránek, vytáhl mobil a vytukal číslo své ženy.

Dovolali jste se do hlasové schránky Heather Porterové. S největší pravděpodobností se tak stalo proto, že jsem na displeji viděla vaše jméno a rozhodla se, že s vámi určitě nechci mluvit. Pokud jste ochotní zaplatit výkupné v podobě čokoládového dortu, případně jiného daru kulinářské povahy, odešlete podrobnosti své nabídky esemeskou a já zvážím, zda jste na mém společenském žebříčku tak vysoko, aby mi stálo za to vám zavolat. Pokud jste prodejce a máte v úmyslu mě přesvědčovat, abych změnila něco ve svém životě, klidně zavěste. Mám ještě na rok smlouvu u společnosti AT&T. Všichni ostatní, zanechte prosím vzkaz. Mějte však na paměti, že můj manžel je policista, o němž se ví, že má problémy s návaly vzteku, a který u sebe nosí velikou pistoli.

Porter se usmál. Vždycky se musel usmát, když slyšel její hlas. „Ahoj, Knoflíčku. To jsem já. Volal Nash. Kousek od Hyde Parku se něco stalo, jedu tam za ním. Zavolám ti později, až budu vědět, v kolik se vrátím domů.“ Pak dodal: „Jo, a asi se nám rozbil budík.“

Schoval mobil do kapsy a protlačil se dveřmi ven. Čerstvý chicagský vzduch mu připomněl, že podzim už je ochotný přenechat své místo zimě.

2

Porter

Den první • 6:45

Porter to vzal po Lake Park Avenue a vyplatilo se, protože dorazil ve tři čtvrtě na sedm. Chicagská metropolitní policie přístup k podniku Woodlawn na Padesáté páté úplně zabarikádovала. Porter už několik bloků dopředu viděl světla majáků nejméně deseti policejních aut, jedné sanitky a dvou požárních vozů. Na místě bylo nejméně dvacet policistů, možná i víc, a taky tisk.

Zpomalil zánovní Dodge Charger, a když se k tomu mumraji přiblížil, vystrčil z okýnka ruku s odznakem. Mladý policista, spíš ještě kluk, podlezl žlutou pásku, která ohraničovala místo činu, a přiběhl k němu. „Detektiv Porter? Nash mi řekl, abych na vás počkal. Zaparkujte, kde chcete, uzavřeli jsme celý blok.“

Porter přikývl, pak zajel vedle jednoho z požárních vozů a vystoupil. „Kde je Nash?“

Chlapec mu podal kelímek s kávou. „Tamhle, vedle té sanitky.“

Porter rozeznal Nashovu mohutnou postavu. Mluvil s Tomem Eisleyem z ústavu soudního lékařství. Nash měřil dobrý metr devadesát a oproti druhému muži vypadal jako obr. Porterovi navíc připadalo, že za těch pár týdnů, co ho neviděl, pár kilo přibral. Přes pásek mu padalo klasické policajtské bříško.

Nash na něj mávl, aby šel k nim.

Eisley Portera pozdravil přikývnutím a posunul si brýle na kořen nosu. „Jak to zvládáš, Same?“ V rukou držel desku s klipsem, pod kterým byl přicvaknutý stoh papírů. I v dnešním světě tabletů a chytrých telefonů měl tenhle chlap vždy po ruce klasické desky a papíry. Teď jimi nervózně listoval.

„Tipnul bych si, že má hlavně plné zuby toho, jak se ho pořád někdo ptá, jak to zvládá, jak se mu vede, jak se má, prostě na to, jestli je v pohodě,“ zabručel Nash.

„V pohodě. Zvládám.“ Porter se přinutil k úsměvu. „Jsi hodný, že se ptáš, Tome.“

„Kdybys něco potřeboval, stačí říct.“ Eisley střelil po Nashovi pohledem.

„Toho si vážím.“ Porter se obrátil zpátky k Nashovi. „Takže nehoda, jo?“

Nash kývl hlavou k autobusu městské hromadné dopravy, který stál u obrubníku asi padesát metrů od nich. „Člověk proti stroji. Pojď.“

Porter ho následoval a Eisley i s deskami šel pár kroků za nimi.

Před autobusem fotil technik z forenzního. Mřížka chladiče byla prohnutá. Tři centimetry nad pravým světlometem popraskaný lak. Jiný vyšetřovatel ohledával cosi, co se zapíchlo do pravé pneumatiky.

Když přišli blíž, všiml si Porter černého pytle na mrtvoly ležícího uprostřed hloučku uniformovaných policistů, kteří zadržovali rostoucí dav.

„Autobus jel rychle; další zastávku má až kilák a půl odsud,“ řekl jim Nash.

„Jel jsem podle předpisů, hergot! Podívejte se na džípíesku. To nemůžete, jenom tak mě obvinít!“

Porter se otočil doleva, kde našel řidiče autobusu. Byl to kus chlapa, dobrých sto padesát kilo živé váhy. Černé sako unifor-

my chicagské hromadné dopravy CTA měl u knoflíku, který ho měl držet, napnuté k prasknutí. Šedivé vlasy měl na levé straně ulíznuté, zatímco napravo mu neposlušně trčely. Díval se na ně a nervózním pohledem tékal od Portera k Nashovi a Eisleymu a pak zase zpátky. „Ten magor mi skočil rovnou pod kola. To nebyla nehoda, normálně se chtěl zabít.“

„Nikdo netvrdí, že je to vaše vina,“ ujistil ho Nash.

Eisleymu zazvonil telefon. Podíval se na displej, zvedl prst a přešel o pár kroků dál, aby mohl hovor v klidu přijmout.

Řidič pokračoval: „Jestli tu začnete vykládat, že jsem jel rychle, tak přijdu o práci, o důchod... myslíte si, že mě v tomhle věku někdo zaměstná? V téhle podělané krizi?“

Porter sjel pohledem k mužově jmenovce. „Pane Nelsone, nechťel byste se zhluboka nadechnout a trochu se uklidnit?“

Mužovi stékaly po brunátné tváři kapičky potu. „Budou někde běhat s koštětem, protože si ten debílek vybral zrovna můj autobus. Mám odježděných třicet jedna roků bez nehody, a teď tohle.“

Porter položil muži ruku na rameno. „Myslíte si, že byste mi mohl říct, co se stalo?“

„Já hlavně nehodlám nic říkat, dokud tu nebudou zástupci odborů.“

„Jestli se mnou nebudete mluvit, tak vám moc nepomůžu.“

Řidič se zamračil. „A jak mi můžete pomoci?“

„Pro začátek bych se třeba mohl přimluvit u Mannyho Polanského na dopravce. Jestli to nebyla vaše vina, není důvod, aby vám vzali papíry.“

„Hergot. Vy si myslíte, že by mi za to mohli vzít papíry?“ Utřel si pot z čela. „Ježíši, to si nemůžu dovolit.“

„Jsem přesvědčený, že když budou vědět, že jste s námi spolupracoval a snažil se nám pomoci, nic takového neudělají. Možná si vás ani nebudou předvolávat,“ ujistil ho Porter.

„Předvolávat?“

„Nechcete mi konečně říct, co se stalo? Já pak zavolám Mannymu, a vy se nebudete muset o nic starat.“

„A vy se s Mannym znáte?“

„První dva roky jsem dělal na dopravce. Určitě mi pomůže. Jestli nám tady Helfnete, slibuju, že se za vás přimluví.“

Řidič to chvíli zvažoval, pak se zhluboka nadechl a přikývl. „Už jsem to popsal tady vašemu příteli. Zastavil jsem na Ellis, přesně na čas. Nabral jsem dva lidi, jeden vystoupil. Jel jsem na východ po Padesáté páté a projel tam tu zatáčku. U Woodlawnu byla zelená, takže jsem nemusel zpomalovat – ale rychle jsem nejel, podívejte se na džípíesku.“

„Já vám věřím.“

„Fakt nejel, byl jsem zařazený mezi autama. Možná o pár kilometrů, ale v toleranci,“ vysvětloval.

Porter mávnul rukou, jako že je to jedno. „Takže jste jel na východ po Padesáté páté...“

Řidič přikývl. „Jo. Viděl jsem na rohu pár lidí, ne moc. Tři, možná čtyři. A když jsem byl skoro tam, skočil mi ten chlap přímo pod autobus. Normálně, zničehonic. Prostě stál na chodníku a pak byl najednou na cestě. Dupnul jsem na brzdu, ale ten bus neumí zrovna zastavit na pětníku. Nabral jsem ho přímo čumákem, až odletěl snad deset metrů.“

„Co svítilo na semaforu?“ zeptal se Porter.

„Zelená.“

„Ne oranžová?“

Řidič zavrtěl hlavou. „Ne, zelená. Vím to, protože jsem viděl, jak blikla. Oranžová se pak rozsvítila snad až za dvacet vteřin. To už jsem byl venku z autobusu.“ Ukázal na semafor. „Ověřte si to na kameře.“

Porter zvedl hlavu. Během posledních deseti let vybavilo město téměř každou křižovatku CCTV kamerou. Až se vrátí na stanici, musí připomenout Nashovi, aby záznam z téhle stáhl. Jeho partner už to však pravděpodobně udělal.

„Ten chlap nepřecházel, normálně mi skočil pod kola. Však uvidíte sám, až se podíváte na video.“

Porter mu podal vizitku. „Mohl byste tady ještě chvilku počkat, kdybych se potřeboval na něco zeptat?“

Chlap pokrčil rameny. „Jdete zavolat Mannymu, že jo?“

Porter přikývl. „Mohl byste nás na chvilku omluvit?“ Vzal si Nashe stranou a ztišil hlas. „Nezabil ho schválně. Nebyla by to naše práce, ani kdyby se jednalo o sebevraždu. Tak proč jsi mě sem volal?“

Nash položil partnerovi ruku na rameno. „Určitě to zvládneš? Kdybys potřeboval víc času, klidně to...“

„Jsem v pohodě,“ zarazil ho Porter. „Řekni mi, o co jde.“

„Kdyby sis chtěl třeba promluvit...“

„Nashi, nejsem sakra malé děcko. Nemluv se mnou jako s miminem.“

„Tak jo,“ povzdychl si nakonec Nash. „Ale slib mi, že jestli toho na tebe bude moc, a hlavně jestli je to brzo, vycouváš, jo? A věř mi, že se ti nikdo nebude divit.“

„Já si spíš myslím, že mi práce prospěje. Už jsem doma začínal magořit,“ přiznal Porter.

„Je to velká věc, Portere,“ řekl Nash tiše. „Máš plné právo tady být.“

„Panebože, Nashi, nemohl bys to už vyklopit?“

„Je velmi pravděpodobné, že naše oběť mířila k tamhleté schránce.“ Nash se otočil k modré poštovní schránce připevněné na cihlové stěně obytného domu.

„Jak to víš?“

Jeho partner roztáhl pusu od ucha k uchu. „Měl u sebe malou bílou krabičku převázanou černým provázkem.“

Porter vytřeštil oči. „Néééé.“

„No jo.“

3

Porter

Den první • 6:53

Porter si uvědomil, že hledí na mrtvolu, na beztvarou hmotu pod černým plastickým rubášem.

Neměl slov.

Nash požádal ostatní policisty a techniky z forenzního, aby kousek ustoupili a dali Porterovi prostor být s obětí o samotě. Všichni se odšourali za žlutou pásku ohraničující místo činu, ztišili hlasy na minimum a sledovali ho. Pro Portera byli jako neviditelní. Vnímal jen černý pytel na mrtvoly a malý balíček vedle něj. Technici už ho označili velkou číslicí 1 a bezpochyby vyfotili ze všech možných úhlů. Moc dobře však věděli, že ho nesmí otevřít. To nechali na něm.

Kolikátá taková krabička už to byla?

Desátá? Ne, spíš už se dostali přes dvacítku.

Zkusil je spočítat přesně.

Sedm obětí. Každá znamenala tři krabičky.

Takže dvacet jedna.

Dvacet jedna krabiček téměř za pět let.

Hrál si s nimi. Nikdy po sobě nezanechal žádnou stopu. Jen ty krabičky.

Jako duch.

Porter si vybavoval, že z případu odešla spousta policistů, a ještě víc jich přišlo. S každou další obětí se tým rozrostl. S každou krabičkou se objevilo hejno novinářů, kteří se na ně slétli jako supi. Celé město se dalo do hledání. Jenomže pak vždycky přišla třetí krabička, našlo se tělo a duch zmizel. Rozplynul se v neznámé temnotě. Trvalo to celé měsíce, než se postupně ztratil z novinových titulků. Tým detektivů pracujících na případu se znovu zmenšil, jak jeho členové odcházeli za akutnějšími případy.

Porter byl jediný, kdo byl u všeho od samého počátku. Byl u toho, když dostali první krabičku, a okamžitě poznal, s kým má tu čest. Tušil, že je to začátek řádění sériového vraha. Když pak přišla druhá a třetí krabička, a nakonec také tělo, pochopili to i ostatní.

Bylo to začátek něčeho strašného. Něčeho pečlivě naplánovaného.

Něčeho zlého.

Pracoval na případu od samého počátku. Byl nyní svědkem jeho konce?

„Co je uvnitř?“

„Ještě jsme ji neotevřeli,“ odpověděl Nash. „Ale myslím, že víš.“

Krabička byla malá, zhruba dvanáct centimetrů dlouhá a možná deset centimetrů vysoká.

Stejně jako ostatní.

Byla zabalená do bílého papíru a převázaná černým provázkem. Adresu někdo napsal rukou, velmi pečlivě a úhledně. Otisky prstů nenajdou. Nikdy žádné nenašli. Všechny lepené části tvořily samolepicí pásy, nikde ani stopa po slinách.

Otočil se k černému pytli. „Fakt si myslíte, že je to on? Známe jméno?“

Nash zavrtěl hlavou. „Neměl peněženku ani doklady. Obličej nechal na chodníku a v mřížce chladiče autobusu. Vzali jsme mu otisky, ale nejsou v databázi. Není to nikdo.“

„No, někdo to být musí,“ nadhodil Porter. „Nemáš rukavice navíc?“

Nash vytáhl z kapsy gumové rukavice a podal je Porterovi. Ten si je nasadil a kývl hlavou ke krabičce. „Můžu?“

„Čekali jsme na tebe,“ odpověděl Nash. „Tohle je tvůj případ, Same. Celou dobu.“

Když si Porter dřepł a natáhl se pro krabičku, přispěchal jeden z techniků a snažil se rychle zprovoznit malou kameru. „Omlouvám se, pane, ale mám rozkaz to zdokumentovat.“

„To je v pořádku, chlapče. Ale nikoho jiného sem nepouštějte. Připravený?“

Na přední straně kamery se rozsvítila červená dioda, která jim oznámila, že kamera natáčí. Technik přikývl: „Do toho, pane.“

Porter krabičku otočil, aby viděl na štítek s adresou. Dával přitom pozor, aby nerozmazal kapky krve. „Arthur Talbot, 1547 Dearborn Parkway.“

Nash hvízdł. „Nóbl čtvrť. Historicky nejbohatší rodiny. To jméno ale neznám.“

„Talbot je investiční bankéř,“ odpověděl technik. „A hodně dělá i do nemovitostí. V poslední době hlavně přestavuje skladiště u jezera na luxusní byty. Daří se mu postupně odtamtud dostávat rodiny s nízkými příjmy a nahrazovat je lidmi, kteří si můžou dovolit vysoké nájmy, a ještě jim zbude na velké kafe ve Starbucks.“

Porter moc dobře věděl, kdo je Arthur Talbot. Zvedł hlavu k technikovi. „Jak se jmenujete, chlapče?“

„Paul Watson, pane.“

Porter se musel usmát. „Jednou z vás bude skvělý detektiv, doktore Watsone.“

„Nejsem doktor, pane. Dizertační práci už mám rozepsanou, ale ještě mi tak dva roky chybí.“

Porter se usmál. „Copak už lidi vůbec nečtou?“

„Same, co ta krabička?“